

ספר מי השילוח – חלק ראשון – פרשת נשא

Mei Hashiloach Vol. I - *Bamidbar* - Numbers - *Naso*

God spoke to Moses saying. Count the heads of the sons of Gershom, also them to their father's houses, to their families. From the age of thirty years and upwards, everyone of the hosts who comes to serve in the Tent of Meeting.

Now in this Sidra/Portion there is the completion of the divinely desired and chosen Space. From the portion of Terumah in the Book of Exodus up until this chapter there are 17 Sidrot/Portions which has the Gematria - numerical value of the Hebrew word *Tov* - Good, hinting at a Good Place.

וידבר ה' אל משה לאמר, נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם למשפחותם מבן שלשים שנה ומעלה כל הבא לצבא צבא לעבוד עבודה באוהל מועד כו'. הנה בזה הסדרה נתבאר גמר המקום שהיה עליו רצון ה', ומפרשת תרומה שהוא התחלת הבנין עד הפ' הזה נמצא י"ז סדרות בגימ' טוב לרמוז על מקום טוב,

This is the meaning of the verse (II Samuel 7:10) I will give My people a place where I will plant them, that they can rest in place and not be vexed again.

For it was only with the erection of the tabernacle and the encampment of the (flags) [tribes] around it that the holiness needed to follow the will of God was fixed in the hearts of the Jewish People.

וזה שנאמר [שמואל ב' ז:י] ושמתי מקום לעמי ישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד, כי בהקמת המשכן ובחניות הדגלים נקבע בלב ישראל קדושה שיוכל להמשך אחר רצון הש"י,

For when they came out of Egypt, although they were granted visions of the Light of God, it was only with their eyes that they saw it. They couldn't internalize it sufficiently to be drawn to follow God's Will. As it is written (Mechilta B'Shalach 3) A maidservant at the Red Sea was shown visions not granted to Ezekiel b. Buzi. The reason is because at that time they were enslaved, they didn't have free will to walk in the Light of God.

כי ביציאת מצרים לא היה רק שהשיגו הארת הש"י בראי' ולא הי' יכולים להמשך אחרי רצונו כמ"ש [מכילתא בשלח ג'] ראתה שפחה בים, לפי שאז הי' בני ישראל תחת שעבוד שלא היו להם בחירה לילך כפי הארת הש"י

Even with the revelation at Sinai, at the giving of the Torah, although the Torah was fixed into their hearts, it wasn't fixed strongly or permanently enough, to last forever. It was only with the setting up of the Tabernacle that it was permanently fixed into their hearts.

וגם במתן תורה אף שנקבע בלבם ד"ת לא הי' נקבע בחוזק לעולמי עד, ובהקמת המשכן נקבע בלבם לעולמי עד, This is why they did not go straight from Egypt into the Land of Israel. Because they had not yet successfully implanted the holiness of God into their hearts. And furthermore, at that time there ruled over the Land of Canaan the power of the seven indigenous nations who are known as the

dross or darkside of the seven characteristics of God (Sephiret). That is why they could not conquer the Seven Nations before the Revelation of Sinai and the establishment of the Tabernacle, as the holiness had not been fixed into their hearts.

ועי"ז לא נכנסו תיכף ממצרים לארץ ישראל. כי עוד לא הי' נקבע בלבם קדושת ה' ואז גבר על הארץ כח משבעה עמים שנקראים פסולת משבעה מדותיו של הקב"ה. ולכן קודם מ"ת והקמת המשכן לפי שלא נקבע הקדושה בלבם לא היה יכולים להתגבר על שבעה אומות,

Before going into the land God commanded them to fix the Words of Torah permanently into their hearts so that they might conquer the Seven Nations afterwards. And this is what every individual person has to do in his own life before turning to take care of his business affairs and mundane matters. He needs to fix the words of Torah into his heart so that the holiness of them remains in his heart, in order that later he will be able to overcome all the challenges that he meets subsequently in life.

וקודם שנכנסו לארץ צוה הש"י שיקבעו ד"ת וקדושה בלבם למען יוכלו להתגבר אח"כ על השבעה אומות. וכמו כן מחויב כל אדם בעוד שלא יתחיל לפנות לעסקי עוה"ז צריך לקבוע בלבו ד"ת בכדי שישאר בלבו קדושה ויוכל להתגבר אח"כ על כל דבר שיבא נגדו.

Those who set up the Place (tabernacle) were the families of Gershon, Kehat and Merari, Moses, Aaron and his children. The Sons of Kehat are Masters of Torah; they carried the Ark of the Covenant in which the Ten Commandments were stored. They knew the laws of the Torah and knew what to do in response to any event that might crop up in their lives.

ומעמידי המקום הי' גרשון קהת ומררי משה ואהרן ובניו בני קהת הם בעלי תורה לפי שהי' נושאי הארון, שהיו יודעים משפט התורה בכל מעשה שבא נגדם,

The Sons of Gershon are Masters of Awe (fear of God) because they used to carry the curtains and dividers which covered the Tabernacle like the heavens, as well as the silver hooks which shone through it like stars at night. This hints at Fear.

ובני גרשון הם בעלי יראה לפי שהי' נושאים היריעות שהי' כיסוי למשכן כשמים, והקרסי' שהיה נראים במשכן ככוכבים וזה מרמז על יראה

The Sons of Merari are Masters of the Mitzvot (Commandments) and good deeds, because their job was to carry the boards and planks of the Tabernacle which hint at the practicalities of the Mitzvoth - Commandments which apply to every individual Jew without exception, and in which everyone has some understanding.

ובני מררי הם בעלי מצות ומע"ט לפי שנשאו קרשי המשכן שמורים על מצות מעשיות שיש לכל אחד מישראל השגה בהם,

Moses, Aaron and his sons are lovers of God, their eyes are turned to watch the Giver of the Torah all the time, and this is called love. And although everyone has all these characteristics inclusively, nevertheless each has his particular portion, in which his characteristic was most prominent.

ומשה ואהרן ובניו הם אוהבי ה' שהי' משגיחים תמיד לנותן התורה וזה נקרא אהבה, ואף בכל אחד הי' נכלל כל המדות טובות. אך חלק כל אחד הי' בולט בו יותר מבחבירו:

Count the heads of the Sons of Gershon, them also, to their father's house.

The reason that by the Sons of Gershon, the commandment is to count **them also**, a phrase not mentioned with the Sons of Kehat, is because the Hebrew word to count/*Naso* also means to lift, to raise, to appoint to a leadership role.

Now, the Sons of Kehat deserved their leadership role because they were always putting themselves at risk, entering grey areas, into moments of doubt, challenges and tests. As the text tells us (Numbers 7:9), 'While to the Sons of Kehat he did not give [wagons], for the sacred service was upon them. They carried it upon their shoulders.'

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם, הענין שנאמר בבני גרשון גם הם משונה מבני קהת, כי נשא הוא ענין התנשאות, והנה בני קהת הי' מגיעים להתנשאות לפי שהכניסו א"ע בספקות ובנסיונות כמ"ש [במדבר ז:ט] ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו,

Which is to say, that the Sons of Kehat needed patience and forbearance, because they put themselves at risk. The name of their Prince also hints at this. His name was Elizaphan ben Uziel, which means *Eli Tzaphon* (in me it is hidden) *ben* (it is understood) *Uzi El* (my strength [is] from God). Because in his heart was certainty that he would never stray from the will of God. And because his family subjected himself to these testing conditions, they deserved a leadership role.

היינו שהי' להם סבלנות ממה שהכניסו א"ע בספקות וגם שם נשיא שלו אליצפן בן עוזיאל, היינו שצפון בלבו כי הש"י הוא תקופתו שלא יטה מרצונו, וע"י שהי' מכניס עצמו בנסיונות הי' מגיע להתנשאות,

But the children of Gershon, their portion was just fear of God. They avoided doubtful areas and wherever they encountered a situation without clarity, they would apply the rule of 'better do nothing, than make a mistake'. Theirs was always a serene path. So the text tells us, 'God commanded Moses to count them also.' Because God bears witness that they, too, need patience and forbearance to walk the path of divestment from doubts, and they also have a leadership role.

אך בני גרשון שחלקם הי' לירא את ה' ולהסתלק מספיקות ובכל מקום שבא לנגדם דבר שאינו ברור הי' שובתי' מלעשותה והי' הולכי' תמיד לבטח, לפיכך נאמר גם הם שהש"י העיד כי גם להם הי' סבלנות ממה שסילקו עצמם מספקו' וגם להם מגיע התנשאות,

The Sons of Merari are not counted with the word '*naso*', because their business is with the practicalities of the mitzvot. All Jews have an appreciation for the practical mitzvot. Also, the name of their prince was Tsuril ben Avichayil. *Tsuril El*, my rock is God; *ben* I understand, *Avi* (my father) *Chayil* (is strength). This means that they had a powerful confidence that they would not be turned aside, because they were doing straightforward things, which don't involve doubts or gray areas.

ובבני מררי לא נאמר נשיא לפי שעוסקים במצות מעשיות ולכל ישראל יש להם השגה במצות מעשיות, וגם שם נשיא שלו הי' מורה ע"ז כי שמו הי' צוריאל בן אביחיל היינו שהיה להם מבטח עוז שלא ימוטו לפי שעשו בפשיטות בלי שום ספק:

With the Sons of Kehat, and the Sons of Merari, it is written that they were counted at the hand of Moses. But with the Sons of Gershon, it does not say 'at the hand of Moses', Because Moses is a metaphor for the wisdom which has been refined and for the intention purely for the sake of heaven.

בבני קהת ובני מררי נאמר ביד משה ובבני גרשון לא נאמר ביד משה, כי משה מורה על חכמה מבוררת וכוונה לשם שמים

Now, with Kehat it was appropriate because their *kavanah* (intent) was always good. Merari was filled with confidence because their actions were always transparent. But with Gershon, whose worship was through fear and avoidance of doubt and gray areas, there is no transparency for perhaps they are passive where God wants them to be active.

Nevertheless, in a coda at the end, it says about them all, that they were counted at Moses' hand. Because in the end, everything was transparently the will of God.

ולבני קהת הי' תקופות ממה שכוונתם הוא טוב ולבני מררי הי' תקופות ממה שעושים מעשי' מבוררי' לעין כל, אך בני גרשון שהי' להם מדות היראה והסתלקו מספקות וזה אינו מבורר פן הם שובתים במקום שהש"י צוה לעשות, ובכולל נאמר אח"כ על כולם ביד משה היינו שהכל הי' מבורר כרצון הש"י:

Let them send from the camp every leper, every *Zav* and every person who has become *Tameh* from a corpse.

- Leprosy is a metaphor for rage, because leprosy is a punishment for the sin of speaking *lashon hara*, the evil tongue (Talmud Erchin 15b).
- *Zav*, someone with a discharge from their sexual organs, is a metaphor for lust.
- *Tuma* of the disembodied death residue, is a metaphor for depression.

וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש,
♦ צרוע הוא כעס כי צרעת הוא בעון לשון הרע,
♦ זב הוא בעל תאוה,
♦ וטמא לנפש הוא עצבות,

That is why the Leper is expelled from all three camps (areas of holiness), because rage has no place in a Jew. The *Zav* is expelled only from the two camps, the Levite and the Sanctuary, because lust is unbecoming to a scholar. He who is *Tameh* with death residue is only expelled from the Tabernacle, because even among scholars we sometimes find depression, as it is written in the Talmud (Ta'anit 4a) 'it is only the Torah that agitates them,' and it is that excitability which leads to depression. So it is only from the camp of the Shechina that he is expelled, for as it is written, (I Chronicles 16:27) 'strength and joy in His place'.

ולכן הצרוע נשתלח משלש המחנות כי מדות כעס אין לו חולק בישראל, והזב משתלח רק ממחנה לוי וממחנה שכינה, היינו כי מדות התאוה לא יאות לתלמידי חכמים, וטמא לנפש זה אינו משתלח רק ממחנה שכינה כי גם בתלמידי חכמים נמצא לפעמים מדות העצבות כמ"ש בגמ' [תענית ד:] אוריתא הוא דמרתחי לי ורותחא הוא עצבות ורק ממחנה שכינה משתלח כי (דברי הימים א' ט"ז:כ"ז) עוז וחדוה במקומו:

Speak to the Sons of Israel, etc... anyone who would have done one of the sins of man, etc.

The matter of the theft from a convert taught here in the text is a metaphor for those sins that appear to the human eye to be unfixable. Sins for which *T'shuva* is ineffective. As we learn in Zohar (Vol. I, 219b).

The Torah teaches us here that nothing stands in the way of *T'shuva*, in that God has ways and means to show how, (II Samuel 14:14) no one (nothing) is rejected by God. Just as stealing from the convert would appear to be a crime for which there is no *tiqun* (fixing).

דבר אל בני ישראל כו', כי יעשו מכל חטאות האדם כו', ענין גזל הגר מורה על חטא שנראה בעיני בני אדם שאין תשובה מועיל כמ"ש בזוה"ק, ומלמד הכתו' כאן שאין לך דבר שעומד בפני התשובה ויש להש"י עצות לבל ידח ממנו נדח וכמו שגזל הגר ג"כ נראה לעין שאין כאן שום תקנה.

To understand the intention of Rabbi Shimon Bar Yochai in his book the Zohar in which he terrifies a person with that well known sin, it is but that the person have fear and dread of God and that he pour out his prayers to God for horror of that great sin. And thus in the person there grows a tremendous joy when the sin does not happen to him.

והנה כוונת רשב"י הי' בספר הזוהר במה שמחריד את האדם כ"כ בחטא הידוע כדי שהאדם יחרד ויבעת מהש"י וישפוך שיחו לפני הש"י, כי הוא חטא גדול עד מאוד וממילא נולד להאדם שמחה גדולה כשלא יארע לו זאת:

A man who is jealous of his wifes fidelity.

In the Torah we find the chapter of the Sotah and only after it do we find the chapter of the Nazir, while in the order of the Oral Torah we find Nazir before Sotah. What this teaches us is this. The Sotah teaches us that every person has to look into himself, and keep an eye open to his own character defects. And then the person should take on a Nazirite ritual. That is to say he should arrive at an understanding of the particulars of the Torah which apply to him alone, wherein he needs to make boundaries for himself. (Taking precautions not to stress himself along the faults in his character where he knows himself to be weak.)

איש איש כי תשטה אשתו. בתורה נאמר פרשת סוטה ואח"כ פ' נזיר, וגמ' מסודר נזיר קודם סוטה, הנה סוטה מורה שהאדם יביט בחסרונו ואח"כ יזיר עצמו ויעמוד על ד"ת שצריך לו להגדיר בהם,

That's why in the Torah text Sotah comes before Nazir. Because the truth is that no one ever gets to his Torah until he has stumbled into it. But the sages of blessed memory whose Torah is called

Mother's Torah because they were trying to make it so sweet for us, because they loved people and wanted the best for us, they put Nazir before Sotah, so that a person might learn to put up proper boundaries before having to stumble into it.

וע"כ נכתב בתורה סוטה ואח"כ נזיר כי באמת אין אדם עומד על ד"ת אלא א"כ נכשל בהם, אבל חכז"ל נקראו תורת אמך היינו שהם אוהבים לאדם וחפצים בטובו סדרו נזיר קודם סוטה היינו שהאדם יזיר עצמו בתחילה טרם שיכשל בד"ת,

It would then be enough to meditate upon the chapter of the Sotah written in the Torah to arrive at an understanding of what boundaries are necessary to establish a preventative to sin, rather than have to go through the trauma.

ויהי' די לו בזה שיתבונן בפ' סוטה הנאמר בתורה ומד"ת יבין באיזה דבר צריך לשמור ולא ע"י כשלוך:
